

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.662 van 17 maart 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 december 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 december 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VANDEKERKHOF en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Al-Mukdadiya Al Asri te Diyala. U bent gehuwd met (M. A. A.) en heeft één zoontje, beiden verblijvend in Irak. Ook de rest van uw familie verblijft nog in Irak. U bent moslim en van Arabische origine. U diende uw land van herkomst te verlaten uit vrees voor vervolging op grond van uw positie binnen het voormalige Baathregime. U vreest tevens een welbepaalde familie wiens zoon door u gedood werd tijdens een arrestatie. In 1992 trad u als student toe tot de Baathpartij, uit overtuiging en omwille van de voordelen. Toen u de graad had van Muayid was u heel gedisciplineerd en kreeg u een financiële promotie. Eén of twee jaar later werd u Nasir, vervolgens Nasir Muttaqadem en na drie jaar werd u volwaardig lid, Rafiq. In die functie had u meer verplichtingen. Naast propaganda en organisatie van partijevenementen moest u ook "kijken hoe mensen denken, en wat er leeft in uw eigen wijk". U rapporteerde mondeling aan Ud-I-Shuaba (hoofd van de sectie) ondermeer over politieke activiteiten, anti-regeringsactiviteiten en deserteurs, die als verraders worden beschouwd. U nam ook vele keren deel aan arrestaties van deserteurs. In 2002 werd u Ud-I-firqa (lid van een divisie) en sindsdien ontving u zelf informatie van informanten. Correcte informatie, zijnde afkomstig van verschillende bronnen, gaf u door aan het hoofd van de Firqa, of aan uw supervisor op het niveau van de Shuaba. U kreeg

orders van het hoofd van de Firqa ((S.)), alsook van (F. M. K.), lid van de Shuaba en tevens uw persoonlijke supervisor. Uzelf gaf orders aan de leden van uw groep. Als er bijvoorbeeld iemand gekend was als deserteur (of politiek opponent) kreeg de firqa die informatie en werd er een arrestatieteam samengesteld. Dat gebeurde soms in samenwerking met de politie of de veiligheidsdienst op districtniveau. U was als leider van een arrestatieteam meer dan twintig keer betrokken bij de arrestaties van deserteurs. Deze werden naar het partijbureau gebracht. Op het niveau van de Firqa vond een elementair verhoor plaats en nadien werd de arrestant getransfereerd naar de Shuaba. Daar vond een eerste echt verhoor plaats en werden mensen geslagen en angst aangejaagd om informatie los te krijgen. Vervolgens werden ze aan de farra overgedragen. Als het om een deserteur ging, werd hij naar zijn eenheid teruggestuurd en vervolgens door de krijgsraad berecht. De straf was afhankelijk van de duur van de desertie. Als het om een persoon ging met een politieke achtergrond, werd deze van de farra naar de Mukhabarat of de Amn-l-Amm gebracht. Zowel de Shuaba als de Farra beschikten over tijdelijke gevangenen. Soms was er sprake van foltering tijdens de verhoren. Spontaan zegt u dat dit soms ook in de firqa gebeurde, maar dan neemt u uw woorden terug en stelt u dat er op het niveau van de firqa slechts een elementair verbaal onderzoek plaats had. U zegt nooit betrokken te zijn geweest bij een gehoor waarbij er gefolterd werd. Persoonlijk keurt u het gebruik van foltering niet goed, maar de staat heeft het recht om zich te beschermen tegen zijn interne en externe vijanden, zo verklaart u. Bepaalde excessen schrijft u toe aan "persoonlijke fouten" van bepaalde personen, toch geeft u toe dat de Baathpartij en de veiligheidsdiensten folterden en dat de partij een belangrijke schakel was in een politiek van foltering. In september 2002 had de Firqa informatie gekregen over een grote groep deserteurs waarvan was gebleken dat ze lid waren van Hezb-l-Dawa. Bij de arrestatieoperatie ontstond er een vuurgevecht waarbij u de deserteur die jullie moesten arresteren neerschoot. Zijn familie diende tegen u een klacht in bij de Firqa. De Shuaba oordeelde evenwel dat er voldoende bewijzen waren tegen hun zoon en de familie kreeg ongelijk. Via derden vernam u dat de familie u bedreigde en uit was op bloedwraak. Twee maanden later werden u en uw neef beschoten in de wagen. Hoewel gemaskerd wist u wel zeker dat het de neven van het slachtoffer waren. Ze werden gearresteerd door het partijbureau en opgesloten in de gevangenis van het politiecommissariaat van Miqdadya. Na twee maanden kwamen ze vrij omdat u uw klacht introk. Er waren geen verdere incidenten want plots begon in de lente van 2003 de oorlog. Uit vrees leefde u ondergedoken bij verwanten in een dorp. De familie van het slachtoffer bedreigde uw familieleden omdat ze naar u op zoek waren. Vier tot vijf maanden later verliet u Irak. U vroeg op 29 september 2003 asiel aan in Groot-Brittannië, hetgeen in begin 2005 in beroep werd afgewezen. Na uw vertrek werd uw familie herhaaldelijk bedreigd. In 2005 werd uw broer (A.), tevens Baathlid, gedood en werd uw vrouw door gewapende mannen met de dood bedreigd in haar woning. Uw familie verblijft op verschillende adressen om aan de bedreigingen te ontkomen. Op 29 november 2006 diende u in België een asielaanvraag in. Sinds uw aankomst in België heeft u geen contact meer met uw familie. U legt volgende (gefaxte) documenten neer: de overlijdensakte van uw broer (A.), een klacht bij de politie vanwege uw vrouw (d.d. 19 september 2005) en het getuigenis van uw schoonbroer over het incident, een document van de Mukhtar (wijkverantwoordelijke) met bevestiging van uw woonplaats, uw lidmaatschap van de Baath en het feit dat er tegen u een arrestatieorder werd uitgevaardigd, alsook een arrestatieorder dd. 26 januari 2006).

B. Motivering

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u uw vrees voor en risico op vervolging vanwege onbekende personen omwille van uw (hoge) functie binnen de Baathpartij aannemelijk heeft gemaakt, alsook uw vrees voor vervolging vanwege een specifieke familie die u verantwoordelijk acht voor de dood van hun zoon. Tevens maakt u aannemelijk dat u of uw familie onvoldoende beroep kunnen doen op de bescherming van de huidige autoriteiten. Gezien de afwezigheid van essentiële tegenstrijdigheden, alsook de grote coherentie en consistentie tussen uw opeenvolgende verklaringen, kan ook worden geconcludeerd dat uw asielrelaas geloofwaardig is. Desalniettemin dient te worden overwogen of uw activiteiten voor de Baathpartij al dan niet geleid hebben tot feiten die ressorteren onder de uitsluitinggrond zoals omschreven in artikel 55/2 van de wet van 15/12/1980 juncto artikel 1, F(a) van de Vluchtelingenconventie.

Artikel 1 F(a) stelt dat de bepalingen van de Vluchtelingenconventie niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij/zij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale verdragen inzake bovengenoemde misdrijven. Voor de notie misdrijven tegen de menselijkheid, in het bijzonder, dient te worden verwezen naar het artikel 7 van het Statuut van Rome.

Verder bepaalt het artikel 1, F (a) van de Conventie van Genève dat uitsluiting van de asielpprocedure niet enkel toepasbaar is op de directe daders van de genoemde misdrijven, maar ook op medeplichtigen, medeverantwoordelijken of opdrachtgevers. Medeplichtigheid houdt in (art.25§3 Statuut van Rome) dat een Art.1F-misdrijf werd gepleegd, eventueel door iemand anders, waarbij de persoon in kwestie een materiële bijdrage heeft geleverd, met een onmiddellijk effect op het misdrijf en dat hij/zij de bedoeling had dat het misdrijf werd gepleegd.

Terzake dient te worden opgemerkt dat u zich vrijwillig en gemotiveerd heeft ingezet voor de Baathpartij, uit overtuiging en omwille van bepaalde voordelen. U was -en bent- overtuigd van de doelstellingen en de programma's van de partij en daarom vervulde u ijverig, loyaal en gedisciplineerd uw plichten. Orders moesten worden uitgevoerd, zo stelt u (gehoorverslag CGVS dd. 07.08.07 p.9, 23-24 en dd. 16.01.08 p.2). Ook dient te worden gewezen op uw snelle carrière binnen de Baathpartij, dankzij uw discipline (gehoorverslag CGVS dd. 07.08.07 p.8 en 9). Omwille van uw verdiensten kreeg u meerdere financiële promoties alsook een persoonlijk wapen cadeau (gehoorverslag CGVS dd. 16.01.08 p.2). Dat u tot een hoge graad bent opgeklommen, zijnde Ud-I-firqa, waarbij u informatie doorgaf en orders kreeg van de Shuaba, de op één na hoogste afdeling binnen de partij, moet ook in acht worden genomen [voor de hiërarchie van de graden wordt verwezen naar de informatie beschikbaar op het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier]. Op geen enkel moment heeft u de partij willen verlaten en u heeft uw activiteiten slechts stopgezet omdat het regime ten val werd gebracht (gehoorverslag CGVS dd. 07.08.07 p.24 en dd. 16.01.08 p.4).

Als "Ud-I-firqa" (lid van een divisie) had u vele keren de leiding bij de arrestatie van deserteurs (gehoorverslag CGVS dd. 07.08.07 p.13). U zou niet betrokken zijn geweest bij de arrestaties van politieke opposenten en u zou ook niet op de hoogte zijn geweest van de politieke signatuur van deserteurs. Deze informatie zou enkel beschikbaar zijn geweest op niveau van de Shuaba en Farra (gehoorverslag CGVS dd. 16.01.08 p.3). Op basis van de omschrijving van uw carrière, alsook de objectieve informatie inzake de Baathpartij, die elke oppositie de mond snoerde, kan er ten zeerste worden getwijfeld aan uw verklaring als zou u zich louter en alleen met deserteurs hebben beziggehouden. Verder legt u terzake uiteenlopende verklaringen af. Zo zegt u aanvankelijk wél dat u als verantwoordelijke de leiding had over operaties waarbij ook politieke opposenten werden gearresteerd, maar u dan enkele namen gevraagd, bestrijdt u dat u opposanten heeft gearresteerd (gehoorverslag CGVS dd. 07.08.07 p.13). Dat u niet op de hoogte zou zijn geweest van een eventuele politieke signatuur van de deserteurs is evenzeer onvoldoende geloofwaardig, gezien u in uw positie informatie ontving van informanten en u "correcte info" doorgaf aan het hoofd van de Firqa of aan uw supervisor bij de Shuaba, het op één na hoogste niveau onder de feitelijke partijleiding. De indruk is hiermee gewekt dat u uw activiteiten en verantwoordelijkheden als Ud-I-firqa minimaliseert.

Dat het regime van Saddam Hussein zich meermaals en op grote schaal heeft schuldig gemaakt aan misdaden tegen de menselijkheid, waaronder moord, foltering, standrechtelijke executie, genocide, gedwongen deportatie en algemeen gesteld, vervolging van zijn burgers op basis van ondermeer hun politieke overtuiging, religie of etnische afkomst, is uitgebreid gedocumenteerd en gerapporteerd door diverse organisaties (voor een compilatie zie de informatie beschikbaar op het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier). Dat de diverse veiligheidsdiensten deze misdaden konden begaan dankzij de structuur van de Baathpartij waarbij er tot op het kleinste niveau van de samenleving spionnen en informanten werkzaam waren, is eveneens algemeen bekend.

Wat uw verantwoordelijkheid voor of medeplichtigheid aan de door het regime van Saddam Hussein begane misdaden tegen de menselijkheid betreft, moet verder worden vastgesteld dat u wel degelijk op de hoogte was van het feit dat de Baathpartij en de diverse veiligheidsdiensten foltering toepasten, hoewel u het aandeel van de

partij minimaliseert door stellen dat “het verschil van departement en van organisatie” en “dat de partij deze personen niet gevangen hield maar doorstuurde naar de verschillende veiligheidsdiensten”. U bevestigt de vaststelling dat de Baathpartij een belangrijke schakel was in een politiek van foltering (CGVS herconvocatie dd. 16.01.08 p.4).

Verder moet worden gesteld dat u een hoge functie had binnen het apparaat van de Baathpartij. Niet alleen kan u uit hoofde van uw functie verantwoordelijk worden gehouden voor bepaalde daden van het Baathregime; door het feit dat u zelf de leiding had van tal van ‘arrestatieteams’ en tevens informatie filterde en “correcte informatie” doorgaf aan de Ud-I-Shuaba kan er van worden uitgegaan dat dit een substantieel effect heeft gehad op de levens van de betrokken personen, gezien de nauwe samenwerking met de veiligheidsdienst(en) die zich op deze informatie baseerden. Dat u de leiding had bij talrijke arrestaties van deserteurs en naar mag worden aangenomen ook van politieke dissidenten, waarbij zoals geweten deserteurs vaak af te rekenen kregen met mishandelingen en politieke dissidenten door de partij werden doorverwezen naar de diverse veiligheidsdiensten, kan worden gesteld dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u (mede-)verantwoordelijk kan worden geacht voor misdaden die ressorteren onder Art.1, F(a), ondermeer foltering, verdwijning en standrechtelijke executies. In deze kan tevens worden verwezen naar het feit dat u bij een arrestatieopdracht persoonlijk een deserteur heeft neergeschoten, met de dood tot gevolg.

Het voorafgaande in acht genomen, dient u overeenkomstig art 55/2 van de voormelde wet van 15 december 1980, juncto artikel 1, F(a) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Tevens kan omwille van bovengaande redenen u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend ingevolge art. 55/4 (a) van de voormelde wet van 15 december 1980.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. De overlijdensakte van broer (A.), de klachten van uw vrouw en uw schoonbroer, alsook het document vanwege de wijkverantwoordelijke en de arrestatieorder, zijn een aanduiding van uw actuele vrees.

De Commissaris-generaal meent evenwel dat het in de huidige omstandigheden niet aangewezen is dat u gedwongen zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst, waar volgens uw verklaring uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zouden verkeren.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie alsook van bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus.”

2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

3. Verzoeker citeert artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Volgens het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) is er sprake van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, doch wordt hij overeenkomstig artikel 55/2 van voormelde wet van

15 december 1980, juncto artikel 1, F (a) van het Verdrag van Genève, en artikel 55/4 van voornoemde wet uitgesloten van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zoals onder meer vastgelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Met betrekking tot de minimalisering van zijn activiteiten en verantwoordelijkheden, stelt verzoeker dat het niet zijn bedoeling is zijn activiteiten te minimaliseren. Hij is duidelijk en consistent over zijn lidmaatschap van en functie binnen de Baathpartij. Hij moest informatie inzamelen aangaande deserteurs en meegaan wanneer deze deserteurs werden opgepakt. Verzoeker betoogt dat hij niet op de hoogte was van de eventuele politieke signatuur van deze deserteurs. Hij kreeg orders van hoger hand om bij het oppakken aanwezig te zijn en gaf zelf geen opdrachten.

Verzoeker ontkent een substantieel effect te hebben gehad op het leven van de betrokken personen. Hij verzamelde enkel informatie en gaf deze door. Wat er verder met die informatie werd gedaan was niet zijn taak en hij was evenmin degene die opdracht gaf tot de arrestatie of die de betrokkenen verhoorde. Verzoeker is er zich van bewust en erkent dat het Baathregime van Saddam Hoessein gruweldaden en misdaden tegen de menselijkheid heeft begaan. Hij stelt echter zelf nooit gruweldaden te hebben begaan, noch hieraan medeplichtig te zijn.

Verzoeker heeft de taak van informant toebedeeld gekregen en diende vanaf dat moment orders op te volgen. Teneinde zichzelf en zijn familie te beschermen kon hij deze orders niet weigeren. Hij is dan ook van oordeel dat artikel 1, F niet van toepassing is. Verzoeker doet gelden dat hij nooit de bedoeling had dat ten aanzien van deserteurs een misdrijf tegen de menselijkheid werd gepleegd wanneer hij informatie doorgaf.

Aangaande de deserteur die hij neerschoot, betoogt hij dat hij deze heeft neergeschoten uit zelfverdediging omdat deze het vuur op hem had geopend. Het was slechts de bedoeling om deze persoon op te pakken. Verzoeker meent dan ook dat dit incident niet kan worden aangegrepen om hem (mede) verantwoordelijk te stellen voor misdaden die ressorteren onder artikel 1, F (a) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Hij vraagt in hoofdorde te worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, minstens om te erkennen dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.2. Gezien de coherentie en consistentie van verzoekers verklaringen, die tevens beantwoorden aan de algemeen bekende feiten, dient te worden geconcludeerd dat verzoekers relaas geloofwaardig is. Op basis van de elementen in het dossier kwam het CGVS op goede grond tot de conclusie dat verzoekers vrees voor en risico op vervolging omwille van zijn (hoge) functie bij de Baathpartij aannemelijk is, evenals zijn vrees voor vervolging uitgaande van een specifieke familie die hem verantwoordelijk acht voor de dood

van hun zoon. Tevens maakt hij geloofwaardig dat hij onvoldoende beroep kan doen op de bescherming van de huidige autoriteiten.

Gelet op het voorafgaande kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin omwille van zijn politieke overtuiging en derhalve voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in voormeld artikel 48/3.

5.1. De bestreden motivering stelt met recht dat, niettegenstaande het bestaan van deze vrees voor vervolging, dient te worden nagegaan of verzoeker valt onder de in artikel 1, F van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde uitsluitingsgronden. Luidens deze artikelen wordt een vreemdeling uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten die zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen, of wetens en willens heeft aangezet tot of anderszins deelgenomen aan dergelijk misdrijf. In casu kan worden verwezen naar artikel 7 van het Statuut van Rome van 17 juli 1998 inzake het Internationaal Strafhof, dat omschrijft wat onder misdrijven tegen de menselijkheid dient te worden verstaan.

De bestreden beslissing oordeelt op grond van de informatie in het dossier (administratief dossier, stuk 21: landeninformatie) terecht dat het regime van Saddam Hoessein zich meermaals en op grote schaal heeft schuldig gemaakt aan misdaden tegen de menselijkheid, waaronder moord, foltering, standrechtelijke executie, genocide, gedwongen deportatie en, algemeen gesteld, vervolging van zijn burgers op basis van ondermeer hun politieke overtuiging, religie of etnische afkomst. Dit werd uitgebreid gerapporteerd en gedocumenteerd door verschillende organisaties.

Verzoeker heeft zich vrijwillig en gemotiveerd ingezet voor de Baathpartij. Hij verklaarde dat hij besloot heel actief te worden omdat hij overtuigd was van de partij en haar programma en omwille van de voordelen. Hij beschouwde zichzelf als actief en heel loyaal en verklaarde dat hij er nooit aan heeft gedacht om op te stappen (administratief dossier, stuk 8, p.9, 23-24). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS bevestigde hij nogmaals dat hij de partij nooit wilde verlaten en gaf hij aan dat hij, zelfs indien hij gemakkelijk kon opstappen, toch bij de partij zou blijven. Gevraagd naar zijn motivatie hiertoe, antwoordde hij: *“Het was mijn idee, ik was ervan overtuigd, niemand oefende druk uit op mij. Het was de enige partij en de leidende partij? Ze had programma’s voor de mensen, het was voor belang voor de mensen”* (administratief dossier, stuk 5, p.4). Verzoeker verklaarde omtrent zijn snelle carrière binnen de Baathpartij dat hij heel gedisciplineerd was, waardoor hij promotie maakte en beloningen ontving, zoals sommen geld en een persoonlijk wapen. Aangaande zijn promotie van Nasir tot Nasir Mutaqadem verklaarde hij dat hij reeds na één jaar promoveerde. Hij gaf hierbij tevens aan: *“Was afhankelijk van activiteiten en discipline, sommigen blijven Nasir gedurende vier jaar. Lidmaatschap is geen kwestie van tijd, wel van activiteiten en discipline (...)”* (administratief dossier, stuk 8, p.8-9, 23-24; stuk 5, p.2).

Verzoekers poging in het verzoekschrift om post factum zijn concrete activiteiten voor de Baathpartij te minimaliseren tot het verzamelen van informatie aangaande deserteurs en meegaan wanneer deze deserteurs werden opgepakt, vindt geen steun in het administratief dossier. Hij verklaarde dat hij als Rafiq geen rapporten kreeg, maar vertelde wat hij zag, over andere politieke activiteiten en deserteurs, om de regering te beschermen. Hij rapporteerde aan de Ud-w-Shu’aba en kreeg inzake politieke opposanten en deserteurs orders om hen te arresteren, hetgeen soms gebeurde samen met andere veiligheidsinstanties. Hij gaf aan dat zij niet alleen werkten op politieke opposanten maar ook op deserteurs, die werden beschouwd als verraders. Tevens verklaarde verzoeker dat hij de leiding had bij en de verantwoordelijkheid over verschillende arrestaties van deserteurs en politieke opposanten. Deserteurs werden overgedragen aan hun eenheid en voor het krijgsgerecht gebracht. Het onderzoek naar politieke opposanten zou op een hoger niveau zijn gebeurd, op het niveau van de Shu’aba of de Farra. Verzoeker verklaarde, gevraagd of ze geweld gebruikten tegen deze personen: *“jazeker, ze gebruiken foltering, fysiek of psychisch”*. Hij gaf tevens aan dat zijn Firqa informatie uitwisselde met andere veiligheidsdiensten. Verzoeker ontving informatie, las deze en gaf ze door (administratief dossier, stuk 8, p.9-16). Ook tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde verzoeker dat hij vele malen - meer dan twintig - aan

het hoofd stond van een groep die operaties deed zoals het arresteren van deserteurs en ook voordien, als Rafiq, reeds vele keren deelnam aan zulke acties. Hij bevestigde dat zij deserteurs overdroegen aan de Shu'aba na de arrestatie. Politieke personen werden naar de Mukhabarat of de Amman gestuurd. Verzoeker ontkende, in tegenstelling met zijn eerdere verklaringen, dat er op het niveau van de Shu'aba tijdens de verhoren werd gefolterd. Hij bevestigde wel dat er werd geslagen, bedreigd en de mensen angst werd aangejaagd, doch stelde dit geen foltering te noemen. Hij minimaliseert foltering tot *“zwaar geweld dat tot de dood kan leiden”* (administratief dossier, stuk 5, p.2-4).

Uit de informatie in het dossier blijkt dat ten tijde van het Baathregime politieke gevangenen systematisch werden gefolterd. Deserteurs werden gestraft door de amputatie van een hand, een voet of één of beide oren en door brandmerking. Mishandeling en foltering vonden systematisch en op grote schaal plaats. Deze feiten werden bericht in de Iraakse media, met inbegrip van televisie en kranten (administratief dossier, stuk 21: landeninformatie). Derhalve dient te worden aangenomen dat de hierboven omschreven handelingen door verzoeker werden gepleegd met kennis van zaken, hetgeen bovendien blijkt uit zijn verklaringen dat er op het niveau van de Shu'aba, aan wie zij personen uitleverden, zowel fysiek als psychisch werd gefolterd. Verzoeker gaf tevens aan dat hij weet dat de Baathpartij en de veiligheidsdiensten folteringen toepassen en dat de Baathpartij een belangrijke schakel is in een politiek van foltering (administratief dossier, stuk 5, p.4).

Dat hij de hierboven beschreven daden zou hebben gepleegd krachtens de bevelen van zijn meerderen, en dit teneinde zijn familie te beschermen, kan door verzoeker overeenkomstig artikel 33 van het Statuut van Rome van 17 juli 1998 inzake het Internationaal Strafhof niet dienstig worden ingeroepen als verschoningsgrond, daar bevelen om misdrijven tegen de menselijkheid te plegen onmiskenbaar onwettig zijn. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij niet louter orders opvolgde aangezien hij, gevraagd of hij ook orders gaf, antwoordde: *“ja zeker”* (administratief dossier, stuk 8, p.11) en hij tevens aangaf dat hij heel veel keren bij operaties aan het hoofd stond van de groep die arrestaties deed (administratief dossier, stuk 5, p.2).

Dit alles klemt des te meer daar verzoeker tot op heden geen afstand neemt van het voormalige Baathregime, doch integendeel tracht de door dit regime begane misdrijven tegen de menselijkheid te minimaliseren en vergoelijken. Zo verklaarde hij dat hij persoonlijk het gebruik van foltering niet goed te keuren, maar dat het was om de regering te beschermen, waarbij hij aangaf: *“Sommige personen waren vijanden, het was zelfbescherming van de regering”* (administratief dossier, stuk 8, p.15). Hij weet het feit dat mensen op het niveau van de Shu'aba en Farra zwaar gewond of gehospitaliseerd werden aan *“de verslechtering van hun medische situatie, omdat ze angst hebben, etc.”*. Bovendien relativeerde hij de rol van de Baathpartij waar hij stelde dat de partij de betrokkenen niet gevangen hield maar doorstuurde naar de veiligheidsdiensten. Gevraagd naar zijn houding ten aanzien van de rapporten over de misdaden van het regime tegen de Sjiieten en de Koerden, stelde verzoeker: *“Daar zijn redenen voor. De enige partij was de Arabab Socialist baath-partij. De Koerden waren rebellen tegen de regering, dat werd niet toegestaan en de sjia waren gesteund door Iran. (...) Maar het is waar elk regime doet misdaden tegen vrouwen en kinderen en dat is niet aanvaardbaar; sommige mensen doen fouten tijdens hun plicht, ze doden mensen, deze zouden niet verward worden met de hele partij (...)”*. Wanneer verzoeker er werd op gewezen dat het een heel systeem betrof om mensen die tegen de partij waren de mond te snoeren en geen individuele fouten, stelde hij: *“De partij had vijanden”*. Hij gaf tevens aan dat je als land je vijanden moet elimineren en dat het regime de mensen informeerde niet samen te werken met de vijanden. Als voorbeeld verwees hij naar Anfal en Halabja terwijl uit de voorhanden zijnde landeninformatie blijkt dat tijdens de “Anfal operaties” in 1988 en 1989 honderdduizend Koerden “verdwenen”. Aan het einde van het gehoor bij het CGVS verklaarde verzoeker: *“Ik wil iets zeggen. Als Europeanen beschouwen jullie Sadam als een oorlogsmisdadiger en iemand die misdaden tegen de mensheid heeft gedaan. Wat George Bush deed en hij is gerespecteerd door alle Europese landen, hij is de doder van vrouwen en kinderen. Het aantal slachtoffers tijdens de invasie en bezetting is veel hoger dan tijdens het regime van Saddam. Er is een nieuwe*

regering die geen Irakese is maar een Iraanse met een Amerikaans kledingstuk” (administratief dossier, stuk 5, p.4-5, 7).

5.2. Op basis van het voormelde dient verzoeker op grond van voormeld artikel 55/2, juncto artikel 1, F van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

5.3. Overeenkomstig artikel 55/4 van voornoemde wet dient hij tevens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 17 maart 2009 door:

dhr. F.HOFFER,	kamervoorzitter,
dhr. W. MULS,	rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. M.-C. GOETHALS,	rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

F. HOFFER.